

Луј Јозеф Фердинанд ХЕРОЛД

Вра̑толајка

Ана Ђурић (Лиза)

Луј Јозеф Фердинанд ХЕРОЛД

ВРАГОЛАНКА

(Louis-Joseph-Ferdinand Hérold: *La fille mal gardée*)

комични балет у два чина и четири слике

Либрето: Жан ДОБЕРВАЛ; оркестрација и аранжман музике: Џон ЛАНЧБЕРИ

Кореограф и редитељ: Калин ХАНЦИУ (Румунија)

Диригент: Александар КОЈИЋ

Сценограф: Саша СЕНКОВИЋ

Костимограф: Мирјана СТОЈАНОВИЋ МАУРИЧ

Репетитори: Оксана СТОРОЖУК, Милан ЛАЗИЋ, Весна БРКИЋ, Бранка ГЛИГОРИЋ

Дизајнер светла: Марко РАДАНОВИЋ

Улоге:

Лиза, сеоска девојка Ана ЂУРИЋ / Катарина КЉАЈИЋ / Лана СТОЈАНОВИЋ

Мајка Симона Самјуел БИШОП / Давид ГРУОСО / Андреј КОЛЧЕРИУ

Колен, сеоски младић Милан ИВАН / Андреј КОЛЧЕРИУ / Самјуел БИШОП

Томас, бојаџији шртовац Давид ГРУОСО / Иван ЂЕРКОВИЋ / Бојан РАДНОВ

Ален, њејов син Игор ТАУБЕР / Милан ИВАН / Александар БЕЧВАРДИ / Јакоб КОРОШЕЦ

Фани Елслер Катарина КЉАЈИЋ / Лана СТОЈАНОВИЋ

Пејџао Александар БЕЧВАРДИ / Наојуки АЦУМИ / Зоран ТРИФУНОВИЋ

Кокошке: Јука Мацујама, Јелена Николић, Јелена Дангузов, Весна Огњанов,

Милица Јелић, Ајака Саито / Сања Павић, Соња Батић, Настасја Иветић

Лизине пријатељице: Маријана Ђурчија, Олга Аврамовић, Соња Батић, Сања Павић,

Настасја Иветић, Дејана Бајић / Катарина Кљајић, Лана Стојановић,

Јована Пауновић, Мина Радовић

Коленови пријатељи: Алесандро Бонавита, Тома Крижнар, Антонио Бибо / Јакоб Корошец,

Зоран Трифунровић, Александар Бечварди, Наојуки Ацуми

Сељанке: Ирена Месарош, Ивана Прибић, Ивана Нанић Сувачаревић,

Јелена Вукадиновић, Надежда Салак, Јелена Марковић, Верица Козарев Клариф,

Бојана Матић / Маја Кувелић, Љубица Селаковић Бандић

Нотари: Иван Ђерковић, Александар Бечварди / Зоран Трифуновић, Игор Таубер

Женски ансамбл: Соња Гаврилов, Марија Јанковић, Љиљана Јокановић, Јована Пауновић, Јелена Николић, Јелена Дангузов, Милана Самарџић, Мина Радовић, Јука Мацујама, Ајака Саито, Милица Јелић, Весна Огњанов / Сања Павић, Јелена Марковић, Верица Козарев Кларић, Соња Батић, Ивана Прибић, Маја Кувелић, Дејана Бајић, Настасја Иветић, Бојана Матић, Татјана Димовић

Мушки ансамбл: Ранко Лазић, Иван Ђерковић, Бојан Раднов, Зоран Трифуновић, Александар Бечварди, Наојуки Ацуми, Ђулио Милите, Тома Крижнар, Јакоб Корошец, Антонио Бибо, Алесандро Бонавита, Никола Стаменовић* / Игор Таубер

*Ученик Балетске школе, Нови Сад

Учествује: Оркестар Опере СНП-а

Концертмајстори: Владимир Ђуковић, Сергеј Шаповалов

Корепетитори: Золтан Гајдош, Дејан Бркић

Тонски сарадник: Предраг Петрушевски

Инспицијенти: Тања Цвијић, Иван Свирчевић

Асистент сценографа: Младен Стојановић

Асистент костимографа: Сенка Раносављевић

Сликари декора: Марко Миловић, Ђорђе Ђорић

Вајарски радови: Иван Киш

Видео бим: Ђорђе Верначки, Срђан Миловановић

Декор, костими и остала сценска опрема израђени су у радионицама Српског народног позоришта. Представа траје око два сата са једном паузом.

Премијера: 23. фебруара 2019, сцена „Јован Ђорђевић“, 19.00

La fille mal gardée by Ferdinand Hérold in the arrangement and orchestration by John Lanchbery © Oxford University Press 1963, 2003. Performed by arrangement with Oxford University Press. All rights reserved.

La fille mal gardée аутора Фердинанда Херолда, у аранжману и оркестрацији Џона Ланчберија © Oxford University Press 1963, 2003. Изведено у сарадњи са Oxford University Press. Сва права су задржана.

Луј Јозеф Фердинанд Херолд, композитор

(*Louis-Joseph Ferdinand Hérold*, Париз, 28. I 1791–Терн, предграђе Париза, 19. I 1833)

Музици га је од раног детињства подучавао његов отац Франсоа, оргуљаш и пијаниста, који је био ученик Филипа Емануела Баха. Касније је студирао музику на париском Конзерваторијуму (клавир код Ј. Л. Адама, виолину код Р. Кројцера, хармонију код С. Котела и композицију код Е. Н. Мејла).

Истакао се као пијанист освајањем прве награде на такмичењу у Паризу 1810. и освајањем *Grand Prix de Rome* 1812. После боравка у Риму и Напуљу, где је упознао Цингарелија и Пајсиела, настанио се у Бечу, где је дошао у контакт са Салијеријем и упознао Моцартову музику. У Париз се вратио 1816, где је радио као корепетитор, па као диригент у Италијанском позоришту (*Théâtre Italien*). Године 1826. прешао је у Велику париску оперу. Првенствено оперско-балетски композитор, Херолд је дао важан прилог изграђивању француске романтичне комичне опере. Узори су му били Моцарт и Глук, али се код њега местимице више назире утицаји Росинија, Вебера и Гретрија. Иако његов опус обухвата веома велик број опера и балета, дуго очекивани успех доживео је тек опером *Замџа* (1831). Осим овог дела, нарочит пријем код публике имала је и његова опера *Појовски џашњак* (*Le-Pré-aux-Clers*, 1832), која је само у Паризу током четири деценије изведена преко 1000 пута. Време је углавном прегазило његово дело, те данас на балетским позорницама света живи још једино балет *La fille mal gardée* [...]

Из: Мирко Хаднађев, *Енциклопедија СНП-а*

Као и многи други балети настали на прелазу између XVIII и XIX века, *Узалудна њредосџрожносџ* се играла на музику састављену од тада популарних мелодија-куплета. Уз једноставну ритмичку пратњу и у *Узалудној њредосџрожносџи* су се чуле оригиналне француске народне мелодије. Тек 1828. приликом преношења тог балетског спектакла на сцену париске Краљевске академије, композитор Фердинанд Херолд је систематски обрадио музички недовољно повезане фрагменте, чувајући наивну једноставност мелодије и њихов национални карактер. Шездесетих година [19] века, немачки композитор Петер Хертл је сачинио нову музичку обраду *Узалудне њредосџрожносџи* али је ипак, у балетском свету предност дата партитури Херолда – све до данашњих дана. Томе је допринела веома „танцовална“ (погодна за игру) Херолдова музика, свежина оркестрације и спретност у духовитом цитирању делова из Росинијевих и Доницетијевих опера, те извесни музички мотиви који подсећају на Хајдна и Моцарта...

Из: Милица Зајцев, *Ошкривамо шажне балетџа*, Нови Сад, 1996.

Калин Ханциу, балетски педагог, кореограф
(Călin Eugen Hanțiu)

Рођен 1957. године у Насауду (Трансилванија, Румунија). Школовао се на Балетској академији, „Октавијан Строја“ у Клужу, где је дипломирао на Одсеку за кореографију 1976. Дебитовао је 1978. у балету *Жизела* (па-де-де). Као солиста је наступао у Националном театру опере и балета „Олег Дановски“ у Констанци од 1979, Опери у Дрездену и у Ђеру од 1986, поново у Констанци од 1990. до 1996. Остварио је улоге у балетима *Лабудово језеро*, *Жизела*, *Дон Кихот*, *Усџавана лејоџица*, *Франческа да Римини*, *Крцко Орашчић*, *Кармен*, *Ромео и Јулија*, *Корсар*, *Сџарџак*... Добитник је многих награда, од којих се истичу: II награда на италијанском Верчели интернационалном такмичењу (председник жирија Галина Уљанова, 1982) и I награда на Националном такмичењу Источне Немачке (Десау, 1987). Прву кореографију *Рајсоџија у џлавом* Џ. Гершвина радио је у Констанци 1994, где је, две године касније, ангажован и као шеф балета. У сезони 1997/98. био је балетмајстор и кореограф на балетској академији „Изабела Сиска“ (Косенца, Италија). Радио је као уметнички директор балета театра „Олег Дановски“, Клуж (1999–2008). Прелази у Државни театар у Констанци, где је као кореограф радио до 2014. Кореографисао је класичне целовечерње балете, неокласичне балете, отворен је према различитим плесним изразима, посебно експресији и њеном значењу за такву врсту позоришне уметности. Од најзначајнијих остварења издвајају се: *Земља осмеха и Грофица Марица* (Либек, 2002); *Живои и џаџња Публија Овидија Наза* (Фрајбург, 2006); у Клужу: *Пиноккио* (2001), *Пејелџија* (2007); у Констанци: *Усџавана лејоџица* (2003), *Пејар Пан* (2011), *Крцко Орашчић* (2012); *Сарасџе* (Букурешт, 2012); *Оџушевљење Буенос Ајресом* (Питешти, 2018); *Кармен свиџа* (Ланцоу, Кина, 2015). Држао је тромесечни мастер клас класичног балета на Институту за уметничку игру, Београд, 2017. У Балету СНП-а је био ангажован као балетски педагог, 2016/17.

Врајоланка, дело испуњено животом

Лоше чувана девојка је само један од наслова под којим се овај балет изводио више од 230 година. Његову кореографију је било тешко „очувати“, јер је музика наметала многобројне начине изражавања. Зато сам настојао да ово дело испуним животом у сваком погледу. У појединим тренуцима било је веома тешко, али, временом сам продрео у дубину његове структуре и покушао да створим кореографију која је мени својствена. Моје кореографско писмо је у основи такво да буде лако читљиво за публику и да су покрети играча смислени, чему су ме учили Олег Дановски и Џон Нојмајер. Све ликове желим да прикажем као слободне, јер се млади, Лиза, Колен и Ален, опирају Симонином и Томасовом инсистирању на послушности. Лиза није „лоше чувана девојка“ нити је Колен само сиромашни младић. Они желе да сами и слободно

изграде свој свет у времену не само после Француске револуције, него уопште револуције – тѐ покретачке снаге друштвених промена.

Покушају да „ухватим“ тренутке који су се одвијали у позадини да бих изразио навике и понашања мештана, али и њихов сан о идеалном свету, преточен у плес Фани Елслер (балерине која је наступила у *Врајоланки* 1837. у Париској опери и којом је био инспирисан Ф. Ештон за један сегмент своје кореографије), о свету у којем преовладава слобода и љубав без обзира на границе и разлике у избору. Лизи и Колену дајем нове особине и статус у свом редитељском виђењу, као и Симони и Томасу који попуштају пред новом визијом младих и постају флексибилнији према променама уопште. То је једна визија о слободи избора. Желео бих да захвалим на сарадњи новосадском балету, директору и балетским играчима и свима који су учествовали у стварању нове *Врајоланке*.

Калин Ханџиу

Самјуел Бишоп (Симона)

Александар Којић, диригент

Рођен у Новом Саду. После завршених основних и специјалистичких студија дириговања на Факултету музичке уметности у Београду, усавршавао се на неколико различитих мајсторских курсева: у Београду, Бечу (проф. Марк Стрингер), Мајнцу – курсеви хорског дириговања (проф. Ервин Ортнер и Фридер Берниус), Утрехту – курсеви хорског дириговања (проф. Тимоти Браун), као и на радионицама за стару музику (Хелмут Рилинг – у Мајнцу и Тон Купман – у Утрехту). Од 2010. године је диригент у Опери Српског народног позоришта, а од августа 2012. до априла 2014. био је директор Опере. Поред стандардног оперског репертоара, доказао се и на пољу модерне опере. У протеклих неколико година гостовао је у ХНК у Загребу и ХНК Ивана пл. Зајца у Ријеци, Сегединској опери, Театру опере и балета у Краснојарску. У септембру 2017. усавршавао се у Равени (Италија), на мајсторском курсу за италијанску оперу који је водио Рикардо Мути. Награђиван је Годишњом наградом СНП-а за дириговање опере *Пикова дама* П. И. Чајковског 2012, за праизведбу опере *Милева* А. Вребалов 2012, за *Гала концерти* поводом 150. годишњице рођења Р. Штрауса 2015, за редакцију партитуре и дириговања концертним извођењем опере *Кнез Иво од Семберије* И. Бајића, поводом обележавања 100 година од смрти композитора, 2016.

О Врајоланки

После више од 20 година *Врајоланка* је поново пред новосадском публиком. Чињеница да је није било толико дуго, говори нам да је у међувремену стасала читава генерација младих која овај прелепи балет није видела и чула. Дакле, прави је час да се поново нађе на сцени. Као и већина великих дела, и *Врајоланка* је настала „ни из чега“, заправо од једне потпуно пролазне ствари.

Либретиста Добервал једном приликом је видео гравир на којој је приказана љутита мајка која испитује своју кћер, зајапурену, затечену у штали на стоговима сена, док њен љубавник у позадини бежи. Будући да је аутор гравире био Француз, можемо само да нагађамо како је тај сусрет изгледао. Но, срам нека буде онога ко је ружно помислио.

Гравира из 18. века, према слици П. А. Бодуена

Ову изузетно атрактивну тему су многи балетски аутори обрађивали и она постоји у неколико верзија. Године 1960. у Лондону је приказана верзија кореографа Фредерика Ештона на музику Фердинанда Херолда а у оркестрацији Џона Ланчберија. Ланчбери је био сјајан диригент и композитор. Осамнаестовековну музику Херолда је заоденуо у изванредно пријатно оркестарско рухо. Знао је шта оставља јак утисак на публику и томе се потпуно препустио. Резултат је - најпозитивнија балетска музика у целокупној литератури - једно велико, музичко-сценско лицидерско срце. Оптимизам који зрачи из сваког такта ове музике никога још није мимоишао. Особености Ланчберијеве оркестрације су вешто избалансиран однос између солистичких инструмената и тзв. заједничког свирања, инсистирање на звучним ефектима који директно произлазе из радње на сцени, као и благи „лајтмотивски“ третман мелодија. То је мајсторија великих уметника који су одгонетнули све тајне свог заната, али никада то нису јавно признали. Колико се забављају и уживају играчи на сцени, ништа мање се не забављају музичари у оркестру – и ја са њима. А све је почело од погледа на једну гравуру, пре двестотридесет година.

Александар Којић

Катарина Кљајић (Фани Елслер)

Милан Иван (Колен) и
Ана Ђурић (Лиза)

Садржај

Г чин: Јутро је на имању богате удовице Симоне, а петао са кокошкама наговештава нови дан. Симонина лепа кћи Лиза храни живину и гледа околу, не би ли угледала Колена, момка којег воли. Њена мајка се противи тој љубави, јер жели за своју јединицу богатог мужа. Весели мештани долазе и позивају Лизу, али јој мајка Симона забрањује да иде са жетеоцима у поље и са девојкама у игру. Лиза радије машта о свом вољеном него што се прихвата послова на имању. Колен користи Симонино одсуство и поново долази код Лизе. Њихова наивна и детињаста игра убрзо прераста у љубавни дует. Долази богати трговац Томас и његов син Ален, за кога би Симона хтела да уда своју кћи. Али, пошто је Ален детињаст, Лиза неће ни да чује за њега. Упркос њеном противљењу, родитељи уговарају свадбу, свађајући се око мираза и трошкова венчања.

Сви одлазе на излет у поље. Жетва се ближи крају, а уморни жетеоци поздрављају Симону и њено друштво које им доноси храну и пиће. Аленови покушаји да се приближи Лизи, пропадају због његове неспретности, па је и његов отац Томас због тога увређен. Музика увесељава цело друштво. На излет је позвана и Фани Елслер која задивљује све својим заносним плесом о слободном и лепшем свету о којем маштају мештани. Лиза и Колен славе ту визију света испуњеног слободом, радошћу и животом. Сви су весели и плешу, чак и Симона учествује у игри.

Наилази олуја која прекида весеље, а жетеоци беже, тражећи заклон...

(Пауза)

II чин: Симона и Лиза вратиле су се кући. Посао је оно што треба да одврати Лизине мисли од Колена, па јој мајка наређује да преде. Колен користи прилику и дозива Лизу да изађе на прозор. У тренутку док је Симона дремала, Лиза је кришом узела кључ из мајчине кецеље и пустила Колена. Али предострожна мајка прекида сусрет па се Колен сакрива у Лизину собу. Веселе жетеоце на колима пуним благородног жита дочекује Симона и позива на окрепљење. Усамљена и љута, Лиза сањари о браку и деци. Појављује се Колен и налази Лизу. Њихову љубавну игру прекида Симона. Лиза је преплашена, а Колен се поново сакрива у собу. Мајка за казну закључава Лизу у њену собу, заправо и не знајући да је Колен већ тамо.

Долази Томас са нотарима да потпишу брачни уговор, а придружује им се и Ален који нерадо испуњава очеву жељу. Симона даје Алену кључ и шаље га по невесту у спаваћу собу.

Сви су запањени када угледају Лизу и Колена у загрљају, а увређени Томас и Ален, одлазе.

Лиза и Колен уз помоћ свих суседа наговарају

Симону да им дозволи брак.

После дужег наговарања,

Симона коначно пристаје.

Љубав Лизе и Колена побеђује.

Прослава се наставља на тргу,

радосном догађају се придружују

мештани и све се завршава

веселом игранком.

А, путем своје среће и

љубави одлазе и

Симона и Томас...

**Иван Ђерковић и
Александар Бечварди (Ноћари),
Самјуел Бишоп (Симона) и
Давид Груосо (Томас)**

Балети који се радо гледају

Балет *Узалудна њредосџрожносџ* (*Врајоланка, Врајоласџа девојка*) најстарије је балетско дело, које се и после два века од првог извођења, одржало на позорницама широм света. [...] Његова премијера одржана је у Великом позоришту града Бордоа 1. јула 1789, тачно две недеље пре заузећа Бастиље, односно, почетка Француске револуције. Први гледаоци су, свакако, налазили у том балету теме карактеристичне за њихово време: веру у живот, величање рада, борбу протагониста за личну срећу, без обзира на важеће предрасуде у погледу друштвених класа, односа богатих и сиромашних... Творац *Узалудне њредосџрожносџи* био је тада прослављени играч, педагог и балетмајстор Жан Берше, познатији по надимку Добервал.

Његов балет, настао у праскозорје Француске револуције, сматра се прекретницом у историји балетске уметности. У њему се први пут напушта традиција да одређена прича буде само повод да играчи изводе разноврсне конвенционалне плесове, без икакве драматуршке повезаности. Таквом односу, према садржају балетског дела се супротставља и Добервалов учитељ, Жан Новер у свом познатом теоријском делу *Писма о иџри и балетџима*, у којем се залаже за потпуно јединство садржаја и игре у балетској представи, односно поставља захтев „изражавања поетске истине“ кроз играчке покрете и кораке. Новерове теоријске поставке је у пракси спровео Добервал управо у балету *Узалудна њредосџрожносџ*. Садржај Доберваловог балета је једноставна прича из сеоске свакодневице, која се драматуршки одвија веома логично, а остварује се средствима игре. [...] С обзиром да се првобитна Добервалова кореографија није сачувала до наших дана, савремени кореографи прилазе овом балету, пре свега, као приповедачи који кроз игру, засновану на класичној балетској техници, стварају реалне карактере у реалним ситуацијама, избегавајући ма какав позоришни клише. [...] У играчком погледу *Узалудна њредосџрожносџ* је, у ствари, развијена кореографска свита игара (плесови жетелаца, соло-деонице удове Симон и несуђеног младожење Алена, пуне благе гротеске и др.) с дуетима протагониста у сваком чину.

Узалудна њредосџрожносџ се налази на репертоару многих познатих балетских сцена у свету, а са успехом је извођена у Скопљу, Новом Саду, Сплиту...

Из: Милица Зајцев, *Оџкривамо џајне балетџа*, Нови Сад, 1996.

Ана Ђурић (Лиза)

Милан Иван (Колен)

Саша Сенковић, сценограф

Дипломирао 1999. на Академији уметности у Новом Саду, Одсек скулптура, у класи проф. Љубомира Денковића. Магистрирао на Позоришној академији у Прагу 2001, на Катедри за сценографију, у класи проф. Јана Душека. Члан је УЛУВ-а од 1991. Запослен је у Српском народном позоришту и доцент је на Академији уметности у Новом Саду. Бави се сценографијом, примењеном скулптуром и графичким дизајном. Аутор је преко 50 реализованих позоришних сценографија. Сарађивао је са редитељима из региона и Европе. Сценографије је реализовао у Србији, Чешкој, Мађарској и Румунији. Радио је на изради сценографија и сценских елемената за преко 200 представа.

Мирјана Стојановић Маурич, костимограф

Дипломирала на Академији примењених уметности у Београду, Одсек костима, код проф. Душана Ристића. У Позоришту дебитује 1970, а од 1971. је стални костимограф СНП-а. Осим костимографије бави се и сликарством, тематски, такође, везаним за позориште. Урадила је костиме за више од 100 представа у СНП-у, и као гост и у Марибору, Скопљу и Осијеку, такође и за низ ТВ емисија и драма, РТВ Нови Сад. Представе карактеристичне за њено костимографско опредељење: *Мајбеш*, *Норма*, *Самсон и Далила*, *Боџи*, *Бал јод маскама*, *Пиноккио*... Учествовала на више заједничких изложби и десетак самосталних изложби.

Ана Ђурић (Лиза)

Давид Груосо (Томас) и Игор Таубер (Ален)

Извођења Врајоланке

„Цео балет је, у ствари, похвала селу, лепоти природе и чистој љубави. Није случајно први наслов балета био *Балет о слами или Од зла до добра један је корак* (*Le Ballet de la Paille, ou Il n'est qu'un pas du mal au bien*). Тек године 1791, на лондонској премијери, добио данашњи наслов.“

Ико Отрин, *Два века Врајоланке*, 1986.

Олга Аврамовић, Маријана Ђурчија, Сања Павић,
Настасја Иветић, Соња Батић, Лана Стојановић
(Лизине пријатељице)

Први пут: **1. VII 1789. у Бордоу** (на музику непознатог аутора); 17. XI 1828. у Паризу (на Херолдову музику); 27. V 1972. НП Сарајево (Херолд, кор. Норман Диксон)

У СНП-у (под насловом *Врајоланка*):

- први пут: **20. IV 1973**, кореограф и редитељ Ико Отрин; диригент Маријан Фајдига, улоге: Биљана Максић / Ерика Марјаш Брзић (*Лизеџ*), Владимир Јелкић (*Мама Симон*), Франциск Валкаи / Ото Рис (*Колен*), Петар Јерант (*Томас*), Живојин Новков (*Ален*)... изведено 18 пута, 8140 гледалаца;
- премијера: **13. V 1986**, кореограф и редитељ И. Отрин; аранжман музике Џон Ланчбери; диригент Имре Топлак, улоге: Биљана Његован / Горица Станковић (*Лиза*), Василе Халаку / Бела Курунџи (*Мајка Симона*), Михаи Бабушка / Златко Панић / Растислав Варга (*Колен*), Апостол Христидис (*Томас*), Растислав Варга / Никола Узелац / Драган Влалукин (*Ален*)... изведено 9 пута, 2908 гледалаца; обнова: **22. II 1991**, улоге: Ана Кушнирова / Ашхен Атаљанџ / Јасна Ковачић / Ђурђица Радоњић / Оксана Сторожук (*Лиза*), Василе Халаку / Владимир Мељник / Бела Курунџи (*Мајка Симона*), Михаи Бабушка / Растислав Варга / Анатолиј Бабјенко (*Колен*), Апостол Христидис (*Томас*), Растислав Варга / Драган Влалукин (*Ален*)... Изведено, укупно од премијере, 37 пута, 10.018 гледалаца (до сезоне 1995/1996).

Самјуел Бишоп (*Симона*) и Ана Ђурић (*Лиза*)

Милан Иван (Колен), Антонио Бибо, Алесандро Бонавита и Тома Крижнар (Коленови пријатељи)

Врајоланка у свету (фр. *La fille mal gardée*, нем. *Das schlecht bewachte Mädchen*, енгл. *The Wayward Daughter*, рус. *Тщѣнная ѡредосѡрожносѣь*, хрв. *Vragolasta djevojka*), у последњих пет сезона се изводи најчешће на музику Херолда, аранжманима Ланчберија и по кореографији Ф. Ештона, на балетским сценама у Паризу, Берлину, Лондону, Бирмингему, Прагу, Москви (Хертл, кор. Ј. Григорович), Санкт Петербургу, Хелсинкију, САД, Канади, Аустралији...; у Сарајеву (Херолд/Хертл, кор. В. Медведев), Сплиту (кор. Н. Диксон), Осијеку (Херолд/Хертл, кор. С. Сечак)...

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

Позоришни трг 1, 21101 Нови Сад
Телефон: 021/ 6621-411 (централа)

За издавача / ЗОРАН ЋЕРИЋ, управник
УЈ Балет / ТОНИ РАНЂЕЛОВИЋ, директор

Уредник / ИВАНА ИЛИЋ КИШ
Фотографије / АЛЕКСАНДАР РАМАДАНОВИЋ
Обликовање / РАДУЛЕ БОШКОВИЋ
Технички уредник / СОЊА ВИДАКОВИЋ САВИЋ
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА

Штампарија АРТПРИНТ МЕДИА доо, Нови Сад
Тираж 500

158. сезона 2018/2019.

www.snp.org.rs

Пројекат суфинансиран средствима Градске управе за културу, Нови Сад.